

[Pitzner.]

ministeren i Dag afgivne Erklæring vil kunne tiltræde den Bevilling paa 41 000 Kr., som blev udstemt af Tillægsbevillingslovforslaget ved anden Behandling. Men da den højtærede Formand har meddelt, at vi paa dette Stadium af Sagen ikke kan stille Ændringsforslag herom, maa vi afholde os derfra og indstiller derfor Lovforslaget i dets Helhed til Vedtagelse.

Schmidt: Der er for et Par Dage siden her i Tinget blevet talt om de sørgelige økonomiske Forhold nede i Nordslesvig. Jeg tog ikke Ordet i den Anledning, og det er heller ikke Meningen, at jeg vil udbrede mig om disse Forhold i Dag, fordi jeg synes, det er bedre, at Nordslesvig selv, hvad man jo kan vente i en nær Fremtid, fremlægger sine Klager, naar det paatænkte Udvalg faar optaget sit Arbejde. Jeg vil dog gerne advare imod, at man putter Blaar i Øjnene paa sig selv og paa andre ved at sige, at Forholdene ikke er saa slemme, at der maaske skulde kunne ske noget udover, hvad der er sket, men at de nok kommer i Lave igen. Jeg tror ikke, man kan se alvorligt nok paa Forholdene dernede, og jeg er af den Mening, at der skal gennemgribende Foranstaltninger til for virkelig at bringe Hjælp.

Men der er jo andet dernede, især de nationale Forhold, som altid spiller med ind i alt, hvad der foregaar, og som der nok kunde være Anledning for mig til at tale om, særlig da jeg personlig har været udsat for meget stærke Angreb i den danske Presse, efter at jeg den 14. Marts talte nede i Kiel og bl. a. sagde, at Revnen mellem de to nationale Lejre i Nordslesvig begyndte at lukke sig, og at Ønsket om at optage de gamle økonomiske Forbindelser med Tyskland bredte sig mere og mere i Befolkningen. Jeg kunde forstaa denne Harne i Pressen, hvis det var rigtigt at fortolke mine Ord saaledes, at de forskellige nationale Præg begyndte at tabe deres Betydning og udviskes, thi det nationale bliver jo ved at være et Gode af afgørende og ophøjet Betydning — det ved ingen bedre end jeg. Men det, jeg sagde, var netop det modsatte. Jeg sagde ikke blot dette om Revnen, men jeg sagde ligefrem og meget tydeligt, at dette selvfølgelig paa ingen Maade betød, at nogen af os vilde ønske, at Danske blev Tyske eller omvendt, men at den Overbevisning fik mere og mere Overtag dernede, at det kunde blive, som det var, men at det derfor ikke behøvede at betyde, at Danske og Tyske var Modstandere eller ikke kunde enes om at staa sammen i andre Anliggender.

Men dette har man altsaa overhørt, eller man har maaske ikke villet høre det. Det kunde tænkes, at man med Glæde hilste en saadan Udtalelse af mig og ønskede, at det maatte forholde sig saaledes, som jeg fremstillede det, men tværtimod har man ment at maatte kendetegne en saadan Udtalelse som uærlig, som bevidst Usandhed, som illoyal. Gjorde man det, fordi jeg ved samme Lejlighed ikke lagde Skjul paa, at det tyske Folk følte sig lammet i sin Udvikling paa den utaaligste Maade ved Versailles-Fredsslutningen, og at det tyske Folk ikke gav Slip paa at virke for en bedre og større Fremtid? Det er en anden Maade at se paa Tingene paa, end man gør her oppe, men det kan jo ikke være illoyalt, naar man netop anser denne Fredsslutning for en Kilde til utallige Spændinger mellem Stater og Folk i Europa og ogsaa mellem Tyskland og Danmark og derfor ønsker Forandringer. Hvor lidet illoyalt eller revolutionært et saadant Syn paa Tingene er, fremgaar jo allertydeligst deraf, at der netop fra tysk Side — og da ikke mindst fra min Side — er hævdet og fremhævet, at der maatte arbejdes for indenfor disse Rammer, der nu en Gang er skabt, at ordne de nationale Forhold paa en betryggende og forsvarlig Maade, saa at dette Eksplosionsstof, som saa let samler sig i Grænseegne, ikke kommer til at true Freden, og jeg har gentagne Gange fremhævet, at man maa gøre, hvad man kan, for, at de økonomiske Forhold i en saadan Grænseegns Befolkning, naar Grænsen flyttes, ikke kommer i den allerfarligste Forvirring. Jeg er af den Mening, at det, naar man løste disse Opgaver, vilde være meget lettere at komme til en definitiv Grænseregulering, for saa vidt som saadant noget i det hele taget kan være definitivt. Danmark staaar overfor store Opgaver i den Retning, som jeg ikke kan se det har løst, og jeg beklager, at der er en saadan Tilbøjelighed i det danske Folk, ogsaa hos danske Politikere, til at anse alt for udmærket ordnet, og at der derfor ingen Tilbøjelighed er til at befatte sig saa alvorligt med disse Ting, som man burde gøre.

Det er kendt nok her i Tinget, at jeg mere end een Gang i Linie med disse Overbevisninger har fremsat Krav om Selvstyre i vore Skole- og Kirkeforhold for den tyske Befolkning, og at vi er blevet blankt afvist, hver Gang jeg kom med det her. Om det var mig personlig her i Tinget eller den tyske Skoleforening, der præciserede sine enkelte Krav og fremlagde dem for Ministeren, altid fik det den samme Skæbne: man afviste det, drøftede det i Grunden heller ikke. Nu er